

Komandi partur:

*Komandi vikuskiftið kemur
fjórði partur við frásøgn hjá
Símun Gullaksen úr Hattarvík.*



Olfert og Brynhild niðri í Danmark



Olfert undir upptøkuni av fløguni hjá Emmas Blue Band



Olfert byrjaði ungur sum tónleikari

Hann var í heilum innlagdur. Hetta var eisini vegna tey herðindini, sum hann fekk. Men aðrar tíðir varð hann innlagdur uttan frágreiðing. Hann var úti og spæli fótbólt saman við dreingjunum, frískur og raskur. So knappliga komu boð um, at nú skuldi hann innleggjast kl. 3 sama dag. Eg segði: »Innleggjast, hví?« Tað fekk eg ikki at vita, men hetta vóru boðini frá lækna á hospitalinum, sum hevði hann undir hond. Sjálv fekk eg onga frágreiðing. Alt var so loyndarfult.

Ta einu ferðina hann varð innlagdur, var hann at síggja til frískur. Hann lá í heilar 14 dagar. Tá hann kom heim aftur, gekk hann ikki. Hann mátti sita í einum stóli. Hvat var hent við honum, vita vit ikki. Og hann var so bangin, at komu fólk inn goymdi hann seg. Einaferð varð hann lagdur einsamallur inn »selluni«, sum tey kallaðu sjúkrastovuna fyri sálarlig sjúk. Tá var hann so sjúk. Hetta var ræðuligt at gera móti einum so lítlum dreingi.

Tað var ræðuliga synd í honum, tað er heilt vist. Hann kendi seg ótryggan, og hann fekk í heilum hesi herðindini, sum heilt víst vóru ein avleiðing av, at hann varð skaddur í føðingini.

Sendur niður

Men tá ið hann var 6 ára gamal, fekk eg at vita, at hann skuldi sendast niður. Eg segði sjálvsagt nei og bæði græt og illa læt. Men her hjálpti einki. Ein dagin kemur ein starvsmaður frá hospitalinum við ferðaseðlinum.

Olfert fór so niður við »Tjaldrinum«, eg fór sjálv við honum. Eg mátti tí senda hini børnini ymsa staðni, so eg kundi sleppa avstað við Olfert. Hann skuldi inn á barnahospitalið í Nyborg. Tíbetur var hetta eitt frálíka gott hospital ella heim. Fyrstøðufólkini tóku sær av honum, sum vóru tey foreldur hansara. Hann fekk tað gott. Hann var har, inntil hann var 12 ára gamal, tá varð hann fluttur til eitt stað, sum nevndist Palles Have. Men her treivst hann ikki. Síðani varð hann fluttur til ein stovn í Maribo, her hevði hann tað eisini sera gott.

Ikki fyrr enn eg kom niður aftur, og hann aftur varð kannaður, fekk eg at vita, at tey



Brynhild og Jógvan

meintu, hann var evnaveikur, hóast hann dugdi at tosa og kláraði seg millum onnur børn her heima. Hetta samsvaraði ikki við tað, sum eg annars hevði fingið at vita, at hann var seinur og »bert« var eini trý ár aftanfyri sínar javnaldrar.

Olfert slapp heim at ferðast eina ferð um árið, og hetta var í summarfrítíðini. Tó sóust vit ikki aftur tvey tey fyrstu árin, og var hetta sera hart. Hann var tískil 8 ár, tá eg kundi koma niður at vitja hann. Tá dugdi hann bert at tosa danskt og hevði gloymt tað føroyska.

Vit kundu havt fingið hann heim aftur sum 14 ára gamlan, men hetta kravdi, at hann fekk eitt kamar fyri seg sjálv. Tá áttu vit fleiri børn, so hetta lat seg ikki gera hjá okkum heldur enn hjá øðrum tá í tíðini.

Loksins heima aftur

Olfert var 19 ár, áðrenn hann kom heim aftur at vera. Og síðan tá hevur Olfert verið í Føroyum. Hann hevur búð hjá okkum alla tíðina. Vit vildu hava hann heim, og vit

stríddust fyri hesum. Men alt var so trupult eins og tað ofta er í dag. Doktor Poulsen skuldi hjálpa okkum at fáa eina íbúð. Hann var ein sera fittur og hjálpsamur lækni. Hann skrivaði til býráðið og kravdi, at vit skuldu hava eina íbúð. Tað eydnaðist okkum eisini at fáa tilsøgn um eina íbúð úti við Ellisheimið, men tá ið vit skuldu flyta inn, varð íbúðin tikin frá okkum aftur. Herstöðin í Mjorkadali skrúvaði eisini leiguprísirnar upp, so tað var sera trupult at fáa íbúð, hóast eg saman við manninum stríddist og arbeiddi. Men endin var so kortini, at vit fingi húsini í Gríms Kambansgøtu, Konradsbrekku, har vit nú búgva, og her hava vit trivist sera væl.

Havi bert havt gleði av Olfert

Alt hetta hendi samstundis, sum eg hevði so ringa samvitsku mótvegis Olfert, tí eg mátti lata hann frá mær. Hann hevur eisini framvegis fortred av hesi tíðini, hann ikki slapp at vera heima. Hann minnst framvegis ta lötuna, tá ið hann kom úr bilinum í Nyborg,

hvussu hann græt, og hvussu bangin hann var. Hann spyr framvegis, hví tað skuldi vera so. Hann var av allarfittastu smádreingjum. Hann hevur altíð verið so góður, og eg havi bert havt gleði av honum. Um dagarnar er hann á verkstaðnum Vón.

Tað er neyvan ivi um, at Olfert hevði eins væl kunnað verið í Føroyum. Tað søgdu tey eisini niðri. Tey skiltu ikki, hvat hann hevði at gera har.

Men vit kunnu bert fegnast um, hvussu nógv hugburðurin er broyttur á hesum økinum. Og vit kunnu eisini fegnast um, at fólk sum Olfert nú kunnu hava tað gott heima hjá sínum egnu. Søgan um Olfert er eitt gott ískoyti til søguna um tey børnini, sum í síni tíð vórðu send av landinum.

Fekk fimm børn afturat

Tað at uppliva eina so harða føðing við fyrsta barninum gjørdi kortini ikki, at Brynhild ikki tordi at fáa fleiri børn. Longu árið eftir fekk hon næsta barnið, men tað gekk væl og tað hevur eisini gingið væl at eiga hini børnini.

Brynhild giftist við Jógvan Rasmussen av Sandi, sum var kendur hýruvognsførari í Havn. Børnini blivu seks í tali, tveir synir og fyra døtur. Fyri nøkrum árum síðani hevði Brynhild ta sorg at missa sonin Eirik í góðum árum. Stutt eftir doyði Jógvan, og var hetta eisini sárt. Men Brynhild kann gleða seg um at hava eina góða familju. Døturnar og teirra eru nógv um hana.

Brynhild og Olfert hava nú í mong ár ár búð í Konradsbrekku, og hetta hevur gjørt okkum til grannar. Brynhild er eitt sjáld-samt lívsstykki. Altíð er hon í góðum lag og skemtingarsom, so tað kann sigast at hon setur liv í har hon kemur og hjá øllum sum kenna hana. Ein fer altíð frá henni altíð lættari í sinni. Tað skal eisini takast til, hvussu fyrimyndarliga hon hevur tikið sær av Olfert og hann av henni. Olfert var annars í síni tíð við í Emmas Blue Band, og var hann eisini við í fløguni hjá henni.

Tað skal vera ynskt Brynhild so hjartaliga tillukku við degnum og vit vóna at hava hana okkara millum leingi afturat.